

Dihmer, der i Sommerhælvten boede hjemme paa Favsingholm og red til Skolen paa en Nordbag. Selv maatte han gaa Turen i Træsko eller paa bare Ben for at skaane Støvlerne; de hang ved Tornystret og maatte ikke tages paa, før han naaede Byen. Han huskede ham især i en mjødbrun Fløjlsdragt med Bælte og lange Ridegamasjer. I den Dragt havde den unge Junker en Tidlang bedaaret hans enfoldige Bondehjerte. Men saa en Dag havde hans Moder snakket til ham derom og sagt: »Hvordan tror du vel, saadan en opstadset Knægt tager sig ud i Vorherres Øjne?« Og det Ord havde løst Fortryllelsen.

Klokken i Taarnet tav. Med en dyb Halslyd, der mindede om Køernes Drynen, vendte han sig om og gik ind.

Da han sad ved Aftensbordet sammen med sin Familje og sine Husfolk, og efter at Bordbønnen var bleven læst af det ældste Barn, en lille Pige paa syv Aar, spurgte hans Kone ham, om det var sandt, at der var kommen en københavnsk Professor til Herregaarden med en ny Medicin, som kunde gøre Gode ejeren rask. Stine Hvedebrøds-kone havde fortalt det i Køkkenet.

»Naa, har den gamle Sladrekælling allerede faaet den Historie at rende med. Ja, lad os nu først se! Maaske er det ovenikøbet Løgn og Mundsvejr det hele. — Satan skal ikke for tidligt triumfere!«